

Ἑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου

/ Γνώμες

Σ’ αὐτοὺς τοὺς δαιμονικοὺς καιροὺς, τοὺς συντριπτικοὺς καὶ καταστροφικοὺς, αὐτοὺς του ἑωσφόρου, μὲ ὅλο τὸ κακὸ νὰ περιπολεῖ στοὺς δρόμους, μὲ τὶς ἀνεωγμένες πύλες τῆς κολάσεως, μὲ τὴ σφαγὴ τῶν ἀθώων, μὲ τὶς εἰκόνες τοῦ θανάτου νὰ εἰσέρχονται ἀπὸ παντοῦ, σκέφτομαι τὸν λόγο τῆς εἰρήνης ποὺ καταθέτει καὶ ἀναπέμπει ἡ Ὁρθοδοξος Ἐκκλησία μας, συνεχίζοντας ἐκεῖνο τὸ Ἀναστάσιμο «Εἰρήνη ὑμῖν» τοῦ Κυρίου. Κι ἀκόμα ἐκεῖνο τὸ «σὺ γὰρ εἰ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ» κλπ.

• Νίκος Ορφανίδης (Δρ Φιλολογίας-Λογοτέχνης)

Στέκομαι, λοιπόν, σὲ ἐκεῖνα τὰ «Εἰρηνικά», μὲ τὰ ὁποῖα ξεκινᾷ ἡ Θεία Λειτουργία, ὕστερα ἀπὸ τὸ «Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων», τοῦ ἱερέως, μὲ τὸ ὁποῖο

εἰσερχόμεθα στὸν ἄλλο τόπο. Αὐτὸν τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ συνάντηση μας μὲ τὴν τριαδικὴ Θεότητα, πρὸς τὴν ὁποία θὰ ἀποθέσουμε ἀκολούθως τὰ θεία δῶρα τῆς Εὐχαριστίας, ὁμολογοῦντες ἢ ἐκφωνοῦντες τὸ «τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν σοὶ προσφέρομεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα.»

Ἐπιστρέφω καὶ ἀντιγράφω τὴν εἰσοδὸ μας στὴ Θεία Λειτουργία, μὲ τὰ «Εἰρηνικά». Τῆς εὐχῆς μας ὑπὲρ τῆς εἰρήνης. Κι αὐτὸ δὲν εἶναι τυχαῖο, σκέφτομαι. Μόνο ἐν εἰρήνῃ μπορούμε νὰ πλησιάσουμε τὸν Θεό:

Διάκονος

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Χορὸς

Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος

Ὑπὲρ τῆς ἁνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Χορὸς

Κύριε, ἐλέησον.

Διάκονος

Ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Χορὸς

Κύριε, ἐλέησον.» κλπ.

Τί ζητᾶμε ἀπὸ τὸν Κύριο κι ἀπὸ τὴν Τριαδικὴ Θεότητα, προσερχόμενοι καὶ προσευχόμενοι ἐν εἰρήνῃ;

Πρῶτα ζητοῦμε τὴν «ἁνωθεν εἰρήνην» καὶ μαζὶ «τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν». Νὰ τὸ ὑψιστὸ ζητούμενο: Ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς. «Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσει τὸν κόσμον ὅλον καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; κλπ. μᾶς εἶπε ὁ Χριστός. Ἡ εἰρήνη, ὅμως, συνάπτεται μὲ τὰ «ἅνω». Μὲ τὸν ἄλλο τόπο, τὸν μυστικό. Εἶναι «ἁνωθεν εἰρήνη.» Κι ἔπειτα ζητᾶμε «τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου».

Ὅχι μόνο τὴν ἁνωθεν εἰρήνην, λοιπόν, τὴν μυστικὴ, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰρήνην τὴν

κοσμική. Κι ἀκολουθῶς «τὴν εὐστάθεια», τὴν σταθερότητα τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν. Καὶ τέλος, αὐτὸ ποὺ εἶναι ἐξόχως σημαντικό, «τὴν τῶν πάντων ἔνωσιν». Τὴν ἐνότητα. Ὅπως ζήτησε ὁ Κύριος στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχὴ ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα: «Ἴνα ὧσιν ἔν.»

Ἡ θεματικὴ καὶ τὸ ζητούμενο τῆς εἰρήνης διαπερνᾷ στὴ συνέχεια ὅλη τὴ Θεία Λειτουργία. Ὅλη τὴν εὐχαριστιακὴ σύναξη.

Σ' αὐτοὺς τοὺς καιροὺς τοῦ σπαραγμοῦ καὶ τοῦ χαλασμοῦ ὁ λόγος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ προβάλλει ὡς λόγος παραμυθίας καὶ τρυφερότητος καὶ παρηγορίας. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μας εἶναι Θεὸς τῆς ἀγάπης. Ὅπως καὶ ἡ Ἐκκλησία Του.

Γι' αὐτὸ καὶ τὸ μένος καὶ ἡ λύσσα τοῦ ἑωσφόρου. Αὐτὰ ζοῦμε ἐσχάτως. Πάλι τὴ σφαγὴ τῶν νηπίων. Τὸ αἷμα καὶ τὸν χαλασμό. Τὴν φρίκη. Τὸ «ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ» κλπ. Αὐτὸ οἱ Ἑβραῖοι. Μαζὶ καὶ ὁ ἑωσφορικὸς πολιτισμὸς τῆς Δύσεως. Ἕνας πολιτισμὸς ὅχι τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ τοῦ μίσους. Νά, ὁ δαιμονικὸς πολιτισμὸς τοῦ δυτικοῦ τρόπου, ποὺ μᾶς τὸν περιεγραψε ἄλλοτε στὸν «Μεγάλο Ἱεροεξεταστὴ» ὁ Ντοστογιέφσκι.

Μαζὶ, τέλος, εἶναι ἡ λύσσα τῶν ἰσλαμιστῶν. Ἔτσι τοὺς εἶδαμε νὰ εἰσέρχονται στὴν ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων στὴν Δαμασκό, μὲ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ νὰ σφάζουν, ἀκόμα μιὰ φορὰ, τοὺς ἀθῶους Χριστιανούς. Τοὺς μάρτυρες καὶ πάλιν τοῦ αἰῶνος. Νά, καὶ πάλι οἱ πύλες τῆς κολάσεως.

Ὅμως θυμίζω αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ Κύριος στὸν ἀπόστολο Πέτρο: «σὺ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς.» Αὐτὸς εἶναι ὁ μυστικὸς τόπος τῆς Ἐκκλησίας. Γιατὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέγεθος μυστικό. Παραπέμπει στὴν Ἀνάσταση.

Γι' αὐτὸ καὶ τελοῦμε ὅλοι στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κυρίου μας. Αὐτὰ εἰς παραμυθίαν καὶ παρηγορίαν. Αὐτὰ νὰ σκεφτόμαστε καὶ νὰ μὴ φοβόμαστε στοὺς καιροὺς αὐτοὺς τῆς ἀγριότητος, μὲ τὸ κακὸ νὰ ἔχει εἰσέλθει ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας καὶ μαζὶ στὴν ζωὴ μας.